

Arrestnummer C 1 587 / 2018
Repertoriumnummer 2018/1318
Datum van uitspraak 27 april 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/15 - -
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/3112 2017/VJ11/15

OPSCHORTING

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 14 MEI 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Avoché

COVER 01-00001138915-0001-0016-01-01-1

eigendom van vereniging
met maatschappelijke zetel te
en nr eigendom van de gemeente

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat

meer bepaald

een terrein van ongeveer te hebben verhard

te in de periode van 01.09.2011 tot 01.10.2011

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer 12, besliste bij vonnis van 15 november 2016 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

*Veroordeelt voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging A tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 5.500 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

*Veroordeelt voor de hierboven bewezen verklaarde telastlegging A tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 5.500 euro.*

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het herstel** op de percelen gelegen te _____ thans kadastraal gekend als _____ en nr. _____ door het verwijderen van de verharding (steenslag), afgedankt voertuig en groenafval en de heraanleg van de parking conform de stedenbouwkundige vergunning van 21 februari 2012.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door _____ en _____ **ELK een dwangsom van 250 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelde.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan.

BIJDRAGEN en KOSTEN

Veroordeelt _____ en _____ elk tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt _____ en _____ elk tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt _____ en _____ hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie in het geheel begroot op 603,57 euro.”

1.2 Tegen dit vonnis van 15 november 2016 werd hoger beroep ingesteld op:

- 12 december 2016 door de tweede beklaagde de _____ ;
- 12 december 2016 door de eerste beklaagde _____ ;

- 13 december 2016 door het openbaar ministerie tegen de tweede beklaagde de
- 13 december 2016 door het openbaar ministerie tegen de eerste beklaagde

1.3 Op de terechtzitting van 7 april 2017 van dit hof, zelfde kamer, werden, na partijen te hebben gehoord, conclusietermijnen vastgesteld en werd de rechtsdag bepaald op de terechtzitting van donderdag 22 juni 2017.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 juni 2017 in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jo Blockeel, advocaat met kantoor te Gent,
- de tweede beklaagde de in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Willem Cheyns, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

De zaak werd in voortzetting gesteld naar de terechtzitting van 27 oktober 2017 teneinde de beklaagden in de gelegenheid te stellen de werken uit te voeren conform de bouwvergunning en met verzoek aan het openbaar ministerie zulks na te gaan.

Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 27 oktober 2017 in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Jo Blockeel, advocaat met kantoor te Gent,
- de tweede beklaagde de in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Willem Cheyns, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

De zaak werd in voortzetting gesteld naar de terechtzitting van 23 februari 2018 teneinde de beklaagden toe te laten de herstellvordering integraal uit te voeren.

Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 23 februari 2018, waarop de zaak in haar geheel werd hernomen, in het Nederlands:

- de eerste beklagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Jo Blockeel, advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de beklagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Willem Cheyns, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

De zaak werd opnieuw in voortzetting gesteld naar de terechtzitting van 23 maart 2018 teneinde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur toe te laten nazicht te doen van het beweerde herstel.

Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 23 maart 2018 in het Nederlands:

- de eerste beklagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Jo Blockeel, advocaat met kantoor te Gent,
- de tweede beklagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Willem Cheyns, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 15 november 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, werd door de lasthebber *ad hoc* van de tweede beklagde _____ hoger beroep aangetekend blijkens een op 12 december 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep op strafrechtelijk gebied werd ingesteld. Tevens werd door de lasthebber *ad hoc* van de tweede beklagde op diezelfde datum (12 december 2016) en op diezelfde griffie een verzoekschrift met grieven ("*grievensformulier hoger beroep*") neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door de eerste beklagde _____ werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis van 15 november 2016, namelijk blijkens een eveneens op 12 december 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep op strafrechtelijk gebied werd ingesteld, waarbij ook door de eerste beklagde op diezelfde datum (12 december 2016) en op diezelfde griffie een

verzoekschrift met grieven (“*grievensformulier hoger beroep*”) werd neergelegd met daarin een nauwkeurige bepaling van de grieven tegen het voormelde vonnis.

Zo ook werd door het openbaar ministerie hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis en dit tegen de beide beklaagden, namelijk blijkens onderscheiden verklaringen van hoger beroep die telkens op 13 december 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank werden afgelegd. Tevens werden ook door het openbaar ministerie op diezelfde griffie op 14 december 2016 onderscheiden verzoekschriften met grieven neergelegd waarin telkens nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beide beklaagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 Blijkens de op 12 december 2016 ter griffie neergelegde grievensformulieren, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model (zoals van toepassing voor dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), achten de beide beklaagden zich gegriefd door het bestreden vonnis op strafgebied in zoverre zij daarin schuldig werden verklaard aan de (enige) telastlegging A en in zoverre over de kwalificatie van die telastlegging werd geoordeeld, in zoverre daarin werd geoordeeld over de straftoemeting en in zoverre daarin werd geoordeeld over de herstellvordering (waaromtrent in de grievensformulieren de rubrieken 1.1, 1.2, 1.4 en 1.8 werden aangekruist en, behalve de rubriek 1.4, summier nader werden gespecificeerd in de voormelde zin).

Blijkens de op 14 december 2016 ter griffie neergelegde grievensformulieren acht het openbaar ministerie zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij ten aanzien van de beide beklaagden werd gespecificeerd dat een volgappel werd ingesteld.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3.

3.1 De aan de beklaagden ten laste gelegde en hierna bewezenverklaarde feiten, omschreven onder de enige telastlegging A, werden gedateerd in de periode van 1 september 2011 tot 1 oktober 2011. Daar de feiten niet met zekerheid op een meer precieze wijze binnen deze periode kunnen worden gedateerd (de eerste beklagde verklaarde dat de werken “rond september 2011” werden uitgevoerd en “een paar weken hebben geduurd”, zie stuk 15 van onderkapt 1 van het strafdossier), begint de termijn van de verjaring van de strafvordering tegen de beide beklaagden reeds te lopen vanaf 1 september 2011. De verjaring van de strafvervolgung tegen de beklaagden werd bijgevolg regelmatig gestuit door

de bepaling van conclusietermijnen en de aanstelling van een lasthebber *ad hoc* over de tweede beklagde door de eerste rechter op de terechtzitting van 3 mei 2016. Sedertdien is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering tegen de beklagden is derhalve niet vervallen door verjaring.

3.2 De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 8 april 2016 aan de beide beklagden betekende dagvaarding. Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 17 maart 2016 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastlegging is vevat, werd op 12 april 2016 overgeschreven op het kantoor der hypotheeken te _____ onder het nummer _____ (voorheen art. 6.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna "VCRO"; zie sinds 1 maart 2018 art. 6.3.1, §6 VCRO). Aan de gerechtsdeurwaarder werd voorts de opdracht gegeven om te voldoen aan de vereiste inschrijving van de dagvaarding in het gemeentelijk vergunningenregister (zie stuk 10 van onderkapt 6 van het strafdossier; art. 5.1.2, §1, tweede lid, 9° VCRO).

4.

De feiten, voorwerp van de enige telastlegging A, waren voorheen strafbaar op grond van de in die telastlegging aangehaalde bepalingen. Vanaf 1 maart 2018 tot op heden zijn die feiten strafbaar gebleven op grond van de artikelen 4.2.1 en 6.2.1 VCRO.

5.

De (enige) telastlegging A werd in het beroepen vonnis van 15 november 2016 door de eerste rechter bewezenverklaard op grond van de volgende motieven :

Feiten

5. De eerste beklagde is afgevaardigd bestuurder van de tweede beklagde. Zij sponsoren de voetbalclub van _____

Op 5 juli 2010 kregen de beklagden een bouwvergunning voor het bouwen van een clublokaal, slopen van bestaande gebouwen, plaatsen van 4 lichtmasten en aanleg van een parking met grasdallen en het aanplanten van bomen en gemengde hagen.

De percelen zijn volgens het gewestplan _____ gelegen in agrarisch gebied en binnen het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Sportterrein _____'.

6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur stelde op 14 februari 2012 vast dat de parking niet voldeed aan de voorschriften van de bouwvergunning. De parking was aangelegd met steenslag en niet met grasdallen.

Dit was ook niet in overeenstemming met het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Sportterrein _____'.

De beklagden werden aangemaand om de inbreuk te herstellen binnen de 3 maanden.

verklaarde op 4 april 2012 dat hijzelf verantwoordelijk was en dat de werken rond september 2011 werden uitgevoerd. Het terrein was volgens hem eigendom van

De steenslag zou de ondergrond zijn voor de grasdallen en die werden nog niet gelegd omdat de parking de werfweg zou zijn voor het bouwen van de kantine die eind 2012 zou gebouwd worden. Daarna zou de parking aangelegd worden zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning.

Bij een eerste nacontrole op 18 februari 2013 bleek geen gevolg gegeven aan de aanmaning. Bij de tweede nacontrole verklaarde dat de aanpassingswerken in het voorjaar van 2014 zouden uitgevoerd worden. Bij een derde nazicht op 13 april 2014 werd dit al eind 2014.

Op 29 april 2014 stelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast [dat] de parking ongewijzigd was. Er lag ook snoeiafval en een autowrak en puin. Naar de werf van de kantine was er werfweg.

7. Op 5 november 2014 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel door het verwijderen van de verharding (steenslag), afgedankt voertuig en groenafval en de heraanleg van de parking conform de stedenbouwkundige vergunning van 21 februari 2012 [toevoeging van het hof : "*welke vermelding in de herstelvordering op een materiële verschrijving berust en moet worden gelezen als "de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012"*"].

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf op 17 juli 2014 een positief advies over deze herstelvordering.

Beoordeling

8. Het staat vast dat een vergunningsplichtige constructie werd opgericht zonder dat daarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

Volgens artikel 4.1.10 [opmerking van het hof : lees : "4.1.1-3°"] VCRO is een constructie een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, een publiciteitsinrichting of uithangbord, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds.

Krachtens artikel 4.2.1. VCRO mag niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat.

De uitleg van de eerste beklagde is ongeloofwaardig. De aanleg van de parking heeft niets van doen met bouw van de kantine. Dat blijkt uit de foto's in het dossier. Het was duidelijk niet de bedoeling om grasdallen aan te leggen maar veel goedkopere steenpuin te gebruiken.

Er was geen enkele reden om te wachten met het aanleggen van de parking overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning.

Het verweer treft geen doel.

De telastlegging is bewezen.

9. Krachtens artikel 5 Strafwetboek (Sw) is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

De vennootschap was opdrachtgever en heeft doelbewust de misdrijven gepleegd.

10. Cumulatie in de vervolging van rechtspersonen en natuurlijke personen is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.).

Uit het dossier blijkt dat eerste beklagde bestuurder is en de beslissingsmacht had in de vennootschap en ook doelbewust de inbreuken pleegde.

Hij pleegde de misdrijven wetens en willens. Wetens in de zin dat hij kon weten dat hij een misdrijf pleegde, en willens, in de zin dat hij zich niet op een rechtvaardigingsgrond kan beroepen. De eerste beklagde kan dus samen met de rechtspersoon worden vervolgd en veroordeeld (randnrs. 5-10 op pp. 4-6 van het bestreden vonnis).

5.

Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A en de schuld van de eerste beklagde en de tweede beklagde de _____ aan die feiten bewezen gebleven.

Het hof verwijst naar de hoger aangehaalde, pertinente motieven van de eerste rechter, die door het hof worden overgenomen en bevestigd.

De in de enige telastlegging bedoelde verharding bestaat uit functioneel samengebrachte materialen waardoor een constructie ontstond zoals bedoeld door artikel 4.1.1-3° VCRO, wat overeenkomstig artikel 4.2.1-1° VCRO vergunningsplichtig is. Te dezen staat het vast dat de parking naast het sportterrein te _____ in september 2011 door de beklagden met steenslag werd verhard en dat er nooit een vergunning werd verleend om die parking zonder meer te verharden met steenslag (maar wel om een parking aan te leggen met grasdallen : zie verder). Door de beklagden wordt immers niet betwist dat de

door de stedenbouwkundige vergunning van 5 juli 2010 goedgekeurde plannen tot het bouwen van een clublokaal, de plaatsing van vier lichtmasten en de aanleg van voetbalvelden en een parking (alsook tot het slopen van de bestaande gebouwen), voorzien in de inrichting van de parking *met grasdallen*. Volledigheidshalve wijst het hof erop dat de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012, waarin een gelijkaardige vergunning werd verleend (met slechts een wijziging wat de afwerking van het clublokaal betreft), uitdrukkelijk voorschrijft dat alle overtollige verharding m.b.t. de (toenmalige) uitvoering van de parking van het terrein moet worden verwijderd en naar een erkende stortplaats moet worden gebracht.

De uitleg van de beklaagden dat de verharding met steenslag slechts een onderlaag betrof en dat de bovenlaag met grasdallen nog moest worden aangelegd, kan niet worden gevolgd en doet geen afbreuk aan het misdrijf. Gelet op de lange periode die is verstreken alvorens de grasdallen werden aangelegd (zie hierover verder, randnr. 8), is het immers duidelijk dat de beklaagden aanvankelijk niet de intentie hadden om de grasdallen aan te brengen, en hiertoe slechts onder druk van de vervolging – en nadat het stedenbouwmisdrijf reeds was gepleegd – zijn overgegaan. De enige telastlegging A is dan ook wel degelijk bewezen, daar het verharderen van een terrein vergunningsplichtig is en er te dezen geen vergunning werd verleend voor het aanbrengen van een verharding met steenslag als zodanig maar wel voor het aanleggen van een parking met grasdallen. De telastlegging is in die zin dan ook voldoende duidelijk, zodat de beklaagden goed beseften waartegen zij zich dienden te verweren.

Het verweer van de beklaagden dat zij louter een “relevant maatschappelijk initiatief” hebben genomen en dat het misdrijf derhalve niet intentioneel werd gepleegd, snijdt geen hout. Indien het schuldbestanddeel van een misdrijf bestaat in (algemeen) opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, leidt het hof het bestaan van dit opzet af uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem of haar kan worden toegerekend, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer hij (of zij) rechtvaardiging, schuldonthefing en niet- toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt, wat de beklaagden in deze zaak niet doen.

Het misdrijf werd wel degelijk wetens en willens gepleegd, en de beklaagden zijn dan ook beiden schuldig aan de enige telastlegging (art. 5 Sw.).

6.

De beide beklaagden verzochten in ondergeschikte orde dat hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden toegekend. Dienaangaande verleende het openbaar ministerie ter terechtzitting van 23 maart 2018 een positief advies.

Het hof is van oordeel dat op het verzoek van de beide beklaagden kan worden ingegaan. Gelet op de omstandigheid dat de beklaagden uiteindelijk de nodige inspanningen hebben geleverd om over te gaan tot herstel (zie verder, randnr. 8), is het hof van oordeel dat,

niettegenstaande de vaststelling dat de beide beklaagden elk reeds meermaals door de politierechtbank werden veroordeeld tot geldboeten wegens transport- en wegverkeersgerelateerde misdrijven, aan de beide beklaagden een proeftijd kan worden toegestaan door het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zoals hierna bepaald.

De eerste beklaagde voldoet hiertoe aan de wettelijke voorwaarden, aangezien hij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf noch tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek, en de bewezenverklaarde feiten niet van die aard schijnen te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf (art. 3 van de Probatiewet van 29 juni 1964).

Ook de tweede beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen genieten van de gunst van de opschorting, aangezien zij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf noch tot een geldboete van meer dan 12.000,- EUR of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek, en de bewezenverklaarde feiten niet van die aard schijnen te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan 120.000,- EUR (art. 3 van de Probatiewet van 29 juni 1964).

Het toekennen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling aan de beide beklaagden gedurende de hierna bepaalde proeftijd biedt naar het oordeel van het hof de beste garantie om de beklaagden ervan te weerhouden om zich in de toekomst nog schuldig te maken aan het plegen van strafbare feiten.

7.

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie in de mate zoals hierna bepaald (art. 50 Sw.; artt. 162 en 194 Sv.).

De beklaagden zijn elk tevens gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012), die thans, na indexatie (zie de omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013), 51,20 EUR bedraagt.

8.

Bij brief van 5 november 2014 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering in bij het parket, waarbij aanpassingswerken werden gevorderd, meer bepaald het verwijderen van de verharding (steenslag), het afgedankt voertuig en het groenafval, en voorts het heraanleggen van de parking conform de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012 (waarbij ingevolge een materiële vergissing in de

herstelvordering werd verwezen naar een stedenbouwkundige vergunning van 21 februari 2012). Omtrent deze herstelvordering verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 17 juli 2014 een positief advies.

De zaak werd door het hof meermaals uitgesteld teneinde de beklaagden toe te laten de parking aan te leggen zoals voorgeschreven door de stedenbouwkundige vergunning en teneinde het bestuur toe te laten de nodige vaststellingen te verrichten.

De herstelmaatregel – te dezen het uitvoeren van aanpassingswerken – moet in beginsel worden bevolen van zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen verdwijnen. Hieruit volgt dat het herstel niet noodzakelijk betekent dat de plaats moet worden hersteld in een materiële toestand die identiek is aan de toestand vóór het stedenbouwmisdrijf, maar wel in een materiële toestand die wettig is. Aldus dienden de beklaagden ervoor te zorgen dat de parking na de aanpassingswerken zich in een regelmatige stedenbouwkundige toestand bevond. Dit impliceert in het voorliggende geval dat de parking werd aangelegd conform de voorschriften van de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012.

Het hof wijst er in dit verband evenwel op dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 23 oktober 2017 heeft vastgesteld dat het autowrak en het groenafval werden verwijderd, alsook dat *“de parking zelf +/- conform de voornoemde plannen”* werd ingericht (aldus het mailbericht van 25 oktober 2017 dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur naar het openbaar ministerie heeft verstuurd, zie stuk 19 van de processtukken in hoger beroep; zie ook hierna, met betrekking tot het navolgend proces-verbaal van vaststelling van 23 oktober 2017 met bijhorende foto's, stuk 22 van de processtukken in hoger beroep).

De omstandigheid dat het herstel strekt tot het creëren van een wettige – en aldus onder meer ook vergunningsconforme – toestand, doet geen afbreuk aan het beginsel dat het herstel er louter toe strekt de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf, voorwerp van de strafvervolging, ongedaan te maken.

In dit verband dient het hof vast te stellen dat de beklaagden niet worden vervolgd omdat de door hen uitgevoerde werken als zodanig in strijd waren met de verleende vergunning (zoals wél was vermeld in het door de inspectie Oost-Vlaanderen opgestelde aanvankelijk proces-verbaal nr. OU.66B.RW.200400/2012 van 13 maart 2012), maar louter omdat ze zonder vergunning een terrein van ongeveer 2.400 m² – zijnde dus de parking van ca 80 m op 30 m – hebben verhard. De herstelvordering kan dan ook slechts betrekking hebben op dit laatste, met dien verstande dat de toestand van de parking na het herstel conform de vergunning dient te zijn. Dit impliceert in het voorliggende geval dat de herstelvordering zonder voorwerp is van zodra vaststaat dat de parking werd aangelegd met grasdallen.

De vaststellingen in het navolgend proces-verbaal nr. OU.66B.RZ.20004/2018 van 14 maart 2018 (stuk 26 van de processtukken in hoger beroep) hebben echter geen betrekking op de

feiten, voorwerp van de huidige strafvervolging, die louter betrekking hebben op de verharding van de parking, maar wel op andere punten van de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012, waaronder de aanplantingen en de toegangswegen naar het terrein.

Het hof volgt voorts niet de interpretatie van de verbalisant in het voormelde proces-verbaal van 14 maart 2018 als zou een aanleg van de parking in “honinggraatplaten” niet kunnen worden beschouwd als een aanleg in grasdallen (stuk 26 van de processtukken in hoger beroep). Immers werd reeds in het navolgend proces-verbaal van vaststelling van 23 oktober 2017 vastgesteld dat “*de eigenlijke parkeerzone werd ingericht met grasdallen*” (navolgend proces-verbaal nr. OU.66B.RZ.200019/2017 van 23 oktober 2017, stuk 22 van de processtukken in hoger beroep). Op de foto’s bij dit proces-verbaal kan worden waargenomen dat de parking werd aangelegd met “honinggraatplaten”, die alsdan door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur als grasdallen werden beschouwd.

Uit dit laatste blijkt dat het in de enige telastlegging A bedoelde terrein zich thans bevindt in een toestand conform de stedenbouwkundige vergunning van 21 mei 2012 – zijnde een parking aangelegd met grasdallen. Ter terechtzitting van het hof van 23 maart 2018 stelde ook het openbaar ministerie dat het herstel thans zonder voorwerp is geworden.

Dienvolgens verklaart het hof de herstellvordering zonder voorwerp.

9.

Rekening houdend onder meer met het tijdsverloop sedert de feiten en de afwezigheid van enige aanwijzing in een andere zin, zijn er klaarblijkelijk geen burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zouden zijn, zodat ambtshalve geen burgerlijke belangen meer dienen te worden aangehouden.

OP DEZE GRONDEN, het hof, recht doende op tegenspraak,

Gelet op de in de telastlegging alsook hoger aangehaalde bepalingen, alsmede op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 1, 3, 5, 6, 13 en art. 18*bis* van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- de artikelen 162, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 15 november 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, ontvankelijk;

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Op strafgebied

Verklaart de enige telastlegging A bewezen in hoofde van de eerste beklaagde
en in hoofde van de tweede beklaagde

;

Gelast ten aanzien van de eerste beklaagde en met diens instemming de
opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftijd van **drie jaar**;

Gelast ten aanzien van de tweede beklaagde en met haar instemming
de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftijd van **drie jaar**;

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde
hoofdelijk tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste
aanleg, begroot op 603,57 EUR, alsook hoofdelijk tot de kosten gevallen aan de zijde van het
openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op 184,23 EUR;

Legt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde elk
de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van
het verloop van de strafprocedure;

Wat het gevorderde herstel betreft

Zegt voor recht dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

Kosten eerste aanleg: € 603,57

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. :	€ 26,24
Dagv. :	€ 26,24
	€ 167,48
+ 10 %:	€ 16,75
Totaal:	€ 184,23

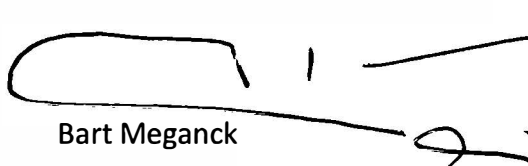
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **27 april 2018** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

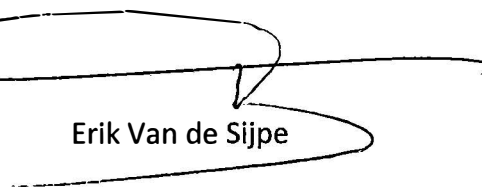
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

